విష వలయం

టెంపోరావ్

గోపాలం, సీత డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర కూర్చున్నారు.

ఆమె అతడి ప్లేట్లో పూరీలు వేసి, కాబేజి కూర వడ్డించింది.

"తినండి" అందామె నవ్వుతూ.

"నువ్వూ తిను!" అన్నాడతను.

"నేను తర్వాత మెల్లిగా తింటాను. మీరు తిని మరో ఊరు వెళ్ళాలి" అందామె.

"ఇద్దరం తింటూ మాట్లాడుకుందాం" అన్నాడతను.

ఆమెకూడా తినడం ప్రారంభించింది.

"ఈసారి ఫ్యాక్టరీలో చాలా పనుంది. నేను తిరిగి రావడానికి కనీసం వారం పడుతుంది."

"నన్నూ తీసుకెళ్ళండి!"

"ఫ్యాక్టరీ బిల్డింగ్స్ యిప్పుడే కడుతున్నారు. గెస్టుహౌస్ కట్టేసరికి సంవత్సరం దాటుతుంది. అటుపైనయితే నిన్ను తీసుకెళ్ళొచ్చు" అన్నాడతను.

"ఆ టౌన్‌లో హోటళ్ళు వుంటాయిగా?"

"అంత మంచి హోటళ్ళు లేవు. టౌన్‌కి ఆరు కిలో మీటర్ల దూరంలో మా ఫ్యాక్టరీ వుంటుంది."

ఆమె తీయగా నవ్వింది.

"ఫ్యాక్టరీలో పనిచేసేవాళ్ళు యెక్కడ వుంటారు?"

"స్టాఫ్ క్వార్టర్స్ కట్టిస్తున్నాం. అందరూ ఫాక్టరీ సమీపంలోనే వుంటారు."

"మద్రాసు వదిలి మనం కూడా అక్కడకు పోదాం" అంది సీత.

అతడామె నడుం చుట్టూ చెయ్యిని పోనిచ్చాడు. ఎర్రటి ఆమె పెదిమలను ముద్దెట్టుకున్నాడు.

"మీరు నన్ను తినేస్తున్నారు!" అందామె కళ్లు చిట్లిస్తూ.

అతడామె కళ్ళలోకి సూటిగా చూశాడు.

"నువ్వు తినడంలేదు. నీ కళ్ళు ఏదో కావాలంటున్నాయి. కావలసింది యిచ్చాను!" అన్నాడతను.

"మీరు అలా వూహించుకున్నారు" అందామె అతడిని వెక్కిరిస్తూ.

అతడు కాఫీ తాగేశాడు. కుర్చీలోంచి లేచాడు. యిద్దరూ పక్కనున్న పడగ్గదిలోకి నడిచారు. అతడు టైమ్ చూశాడు.

"మూడయింది" అన్నాడతను.

"మీ బ్రెయిన్‌కు చాలా టైముంది."

"ఒకసారి మా ఆఫీసుకు వెళ్ళాలి. మేనేజింగ్ డైరక్టర్‌తో మాట్లాడాలి. అక్కడ యెంత టైము పడుతుందో తెలియదు. అక్కడనుంచి స్టేషన్‌కి వెళ్తాను."

"కాస్సేపు విశ్రాంతి తీసుకోండి. ఫరవాలేదు" అందామె.

"నువ్వు చెప్పింది కాదంటానా!" అని అతడు పరుపు మీద పడుకున్నాడు.

ఆమె హాల్లోనుంచి ముందు వరండా మీదకు వెళ్ళి చూసింది. జీవన్ మందార చెట్టుకింద రాలిన ఆకులను తుడుస్తున్నాడు.

"జీవన్, యెవరేనా వస్తే అయ్యగారు నిద్రపోతున్నారని చెప్పు" అని ఆమె లోపలకు నడిచి ముందు తలుపు మూసింది.

ఇరవై ఏళ్ళ వయస్సులో వున్న జీవన్ ఆమెవంక నవ్వుతూ చూసి, "అలాగేనమ్మా" అన్నాడు.

ఆమె పడగ్గదిలోకి నడిచింది. భర్త పక్కనే పడుకుంది. అతడిమీద చెయ్యేసి దగ్గరకు లాక్కుంది.

"మీరు లేకుండా నేనుండలేను!" అందామె.

అతడు యేదేనా చెప్పేలోపల ఆమె పెదిమలతో అతడి పెదిమలను కప్పేసింది.

ఇద్దరూ లోకాన్ని కొంత సేపు మర్చిపోయారు. అతడామెవైపు ప్రేమతో చూశాడు.

"మన పెళ్ళయి అప్పుడే పదేళ్ళు దాటిపోయింది! సంవత్సరాలు రేసు గుర్రాల్లా పరుగెడుతున్నాయి" అన్నాడతను.

పెళ్ళి సమయానికి సీత పధ్దెనిమిదేళ్ళ యువతి. ఒక బస్టేండులో ఆమెతో అతడికి పరిచయమైంది. తర్వాత అతడు ఆమెను కలుసుకున్నాడు. ఆమెతో వెళ్ళి ఇంట్లోని పెద్దలతో మాట్లాడాడు. తనామెను పెళ్ళాడ్తానని ఆమె తండ్రితో చెప్పాడు. తనకు పైసా కట్నం వద్దన్నాడు.

అటుపైన వాళ్ళ పెళ్ళి జరిగిపోయింది.

అతడు టైమ్ చూశాడు. మూడున్నర అయింది.

అతడు క్రిందకు దిగాడు.

"కంపెనీ కారు వస్తుంది" అన్నాడతను.

అతను దుస్తులు ధరించాడు. ఆమె అతడికి సహాయ పడింది. కారు హారన్ మ్రోగింది.

"కారు వచ్చి వుంటుంది!"

ఆమె హాల్లోకెళ్ళి ముందు తలుపు తెరిచింది. అంబాసిడర్ కారు లోపలకొచ్చి ఆగింది.

"అయ్యగారు వస్తున్నారు" అందామె డ్రయివర్ వైపు చూస్తూ.

జీవన్ వైపు చూసి ఆమె అతడిని లోపలకు రమ్మంది, కాస్సేపట్లో జీవన్ ఒక తోలుపెట్టె, ఏర్ బాగ్ తీసుకొచ్చి కారు డిక్కీలో పెట్టాడు.

బ్రీఫ్ కేసు పట్టుకొని గోపాలం ముందు వరండామీద కొచ్చి ఆప్యాయంగా సీత వంక చూశాడు.

"ఫోన్ చేసి నీతో రోజూ మాట్లాడుతూ వుంటాలే" అన్నాడతను.

"వెళ్ళగానే ఫోన్ చెయ్యండి."

"చేస్తానులే" అని అతడు కారులో కూర్చున్నాడు.

"డ్రయివర్, ఆఫీసుకు పద" అన్నాడతను.

కారు వెనక్కు కదిలింది. ఆమెవైపు గోపాలం ప్రేమతో చూస్తూ చెయ్యి వూపాడు.

రోడ్డుమీద యెడంవైపుకు తిరిగి కారు ఆఫీసువైపు దూసుకు పోయింది.

2

గోపాలం ఎక్స్‌ప్రెస్ ట్రెయిన్ లో కూర్చుని సాయంత్రం వచ్చే దినపత్రిక పేజీలను విప్పి చూస్తున్నాడు.

తను కూర్చున్న కంపార్టుమెంటంతా ప్రయాణీకులతో నిండి వుంది. మరో ఐదు నిమిషాల్లో ఎక్స్‌ప్రెస్ బయలేరుతుంది.

ఇద్దరు కూలీలు ఒక కర్ర పెట్టెను మోసుకొచ్చి అతడి కాళ్ళముందు, సీటు కింద పెట్టారు. నల్లటి కర్ర పెట్టె పైన తెల్లటి అక్షరాలిలా వున్నాయి. "మ్యూజికల్ యిన్‌స్ట్రుమెంట్, హేండిల్ విత్ కేర్."

కూలీలు వెళ్ళిపోయారు. పెట్టె పూర్తిగా సీటుకిందకు వెళ్ళలేదు. అతడి కాళ్ళకు పెట్టె తగుల్తోంది. ఆ పెట్టె ఎవరిది? ఎక్స్‌ప్రెస్ కదిలే లోపల ఎవరో వస్తారేమో!

ఆలోచిస్తూ గోపాలం సిగరెట్ వెలిగించాడు. సీత అతడికి జ్ఞప్తికొస్తోంది. చాలాసేపు అతడు ఆమెను గురించే ఆలోచించసాగాడు. అతడు తన వూహాలోకం నుంచి మేల్కొని యిటూ, అటూ చూశాడు. ఇంతకు ముందు తను చూసినవాళ్ళే వున్నారు కంపార్టుమెంటులో. కొత్తవాళ్ళెవరూ రాలేదు. ట్రెయిన్ ధ్వనిచేస్తూ సాగిపోతోంది.

గోపాలం పెట్టెవేపు పరీక్షగా చూశాడు. ఈ పెట్టె ఓనర్ మరో కంపార్టుమెంటులో కూర్చున్నాడేమో! ఇంతకీ ఆ పెట్టెను గురించి తనెందుకు వర్రీ అవాలి?

కిటికీలోంచి అతడు బయటకు చూస్తూ కూర్చున్నాడు. చల్లటి గాలి వీస్తోంది. ఎక్స్‌ప్రెస్ వేగంగా వెళ్తోంది.

తన భార్య సీతను గురించి అతడు తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు. మంచి గుణాలతోపాటు దేవుడు ఆమెకు అందాన్ని కూడా యిచ్చాడు. ఆమె ఎసెస్.ఎల్.సి. దాకా చదివింది. తర్వాత పరిస్థితుల వలన ఆమె చదువు మానేసింది.

పెళ్ళయి పదేళ్ళయినా వాళ్ళకు పిల్లలులేరు. పిల్లలంటే వాళ్ళిద్దరికీ యెంతో యిష్టం.

"కొంతమందికి పెళ్ళయి సంవత్సరం తిరిగేలోపల పాపలు పుట్టేస్తారు. మనకెందుకలా కాలేదో!" అందామె ఒకసారి.

"సీతా, మా కుటుంబంలో పిల్లలు ఆలస్యంగా పుడతారు. అమ్మకూ నాన్నకూ పెళ్ళయిన పన్నెండేళ్ళ తర్వాత నేను పుట్టాను. తనకీ జన్మలో పిల్లలుండరని అమ్మ యెంతో బాధపడేది. నా తర్వాత యిద్దరు ఆడపిల్లల్ని కూడా ఆమె కన్నది. అలాగే మనకూ పిల్లలు పుట్టొచ్చు" అన్నాడతను.

"మీ మాటలు విన్నాక నాలో యింకా ఆశ మొదలౌతోంది" అందామె.

మరోసారి ఆమె అతడితో తన జీవితాన్ని గురించి చెప్తుతుంది.

"మీరు సివిల్ యింజనీరు. కంపెనీ పనిమీద ఎక్కడెక్కడికో వెళ్ళి వస్తూంటారు. ఒక్కొక్కసారి పదిరోజుల దాకా మీరు తిరిగిరారు. నేను ఒంటరిగా యింట్లో వుండాలి. ఆ సమయంలో పిల్లలుంటే ఎంతో ఆనందంగా వుంటుందని నాకనిపిస్తుంది" అందామె.

"టికెట్ ప్లీజ్!" అన్నారెవరో.

అతడు వులిక్కిపడి లేచాడు. యెదురుగా నిలబడి వున్నాడు టికెట్ ఎగ్జామినర్.

గోపాలం తన టికెట్ చూపించాడు. అది చూసి తిరిగిచ్చేసి, కిందనున్న పాడుగాటి కర్ర పెట్టెవైపు చూశాడతను.

"ఆ పెట్టె మీదా?" అడిగాడతను.

"నాది కాదు" అన్నాడు గోపాలం.

"ఎవరిది?" అని అతడు నలువైపులా చూశాడు. ఆ పెట్టె ఎవరిదో యెవరికీ తెలియదు!

"జోలార్ పేట వెళ్ళాక తేల్తుంది" అని టికెట్ ఎగ్జామినర్ ముందుకు కదిలాడు.

గోపాల్ సిగరెట్ పొగ పీల్చి వదుల్తూ కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

ఇళ్ళల్లో దీపాలు వెలుగుతున్నాయి. చల్ల గాలికోసం కొందరు యిళ్ళముంగు కుర్చీల్లో, మంచాలమీద కూర్చుని వున్నారు. ఏవేవో పల్లెటూళ్లను దాటిపోతోంది ఎక్స్‌ప్రెస్.

పెందరాళే భోజనం చేసి సీత యీపాటికి టి.వి. చూస్తూ వుంటుందేమో! ఒక్కతే వున్నపుడు వంటంటే ఆమె బద్ధకిస్తుంది. ఆ పూరీలు మిగిలినవి తినేసి ఈపాటికామె గాఢ నిద్రలో వుండొచ్చు! అతడు తనలో తను నవ్వుకున్నాడు.

3

జోలార్ పేట ఎక్స్‌ప్రెస్ గమ్యస్థానం చేరుకుంది. అందరూ కిందకు దిగుతున్నారు. ఒకతను లోపలకొచ్చి గోపాలానికి నమస్కరించాడు.

"మీకోసం కారు తెచ్చాను, సార్" అన్నాడతను. తన పెట్టె, ఏర్ బాగ్ వైపు అతడు చూపించాడు.

"అవి పట్టుకెళ్ళి కారులో పెట్టు" అని గోపాలం బ్రీఫ్ కేసు పట్టుకొని కదిలాడు.

ప్లాట్ ఫామ్ మీదకు దిగాడు. కంపార్టుమెంటులో యెవ్వరూ లేరు. పొడుగాటి నల్ల పెట్టె అలాగే వుంది.

ఆ పెట్టె యెవరిదో!

ప్లాట్ ఫామ్ మీద కొంతదూరం నడిచి వెనుదిరిగి అతడు చూశాడు. ఎవడో కూలీ ఆ కంపార్టుమెంటులోకి వెళ్తున్నాడు. ఆ పెట్టెకోసమేమో!

ఆ పెట్టెమీదవు తన మైండ్ ఎందుకలా పోతోంది? ఆ పెట్టె ఎవరిదైతే తనకెందుకు?

గోపాలం కారు వెనక సీటుమీద కూర్చుని సిగరెట్ వెలిగించాడు. తలుపు మూసి డ్రయివర్ తన సీటువైపు కదిలాడు. కారును పోనిచ్చాడు.

"ఇండియా లాడ్జిలో నాకు గది బుక్ చేశారా?" ప్రశ్నించాడతను.

"చేశారు, సార్" అన్నాడు డ్రయివర్.

ఇండియా లాడ్జి వైపు కారు దూసుకుపోయింది. ఫ్యాక్టరీ నిర్మాణంలో వున్నందువలన కొంతమంది స్టాఫ్‌తో ఒక ఆఫీసును టెంపరరీగా బోలార్ పేట టౌన్‌లో నడుపుతోంది అతడి కంపెనీ.

ఇండియాలాడ్జి కాంపౌండులో కారు ఆగింది.

"రూమ్ నంబర్ 9 సార్ మీది" అన్నాడు డ్రయివర్.

పెట్టె, ఏర్ బాగ్ మోసుకెళ్తూన్న డ్రయివర్ వెనకనే గోపాలం వెళ్ళాడు. డ్రయివర్ తాళం తెర్చి సామాను లోపల పెట్టాడు.

"మరేదైనా కావాలా, సార్?" అడిగాడు డ్రయివర్.

"ఏమీ వద్దు. నువ్వు వెళ్ళు" అన్నాడతను.

నమస్కరించి డ్రయివర్ వెళ్ళిపోయాడు. అతడు తలుపు మూశాడు. గదిలో పరుపు నీట్‌గా వుంది.

టేబుల్ మీద ఫోన్ వుంది.

అతడు రిసీవర్ని ఎత్తాడు.

"హలో సార్" అంది ఆపరేటర్ కంఠం.

"ఆపరేటర్, మద్రాసు నంబరు 812009కి ఎస్.టి.డి. కాల్ చేసి నాకు కనెక్షన్ యివ్వండి. నేను మాట్లాడిన టైమ్ నోట్ చేసుకొని బిల్ చేయండి" అన్నాడతను.

"అలాగే సార్" అన్నాడతను.

గోపాలం రిసీవర్ పెట్టేశాడు. నిమిషాలు గడిచిపోతున్నాయి. పావుగంట దాటింది. గదిలోంచి ఫోన్ మ్రోగింది. గోపాలం రిసీవర్ ఎత్తాడు.

"సార్, మద్రాసు ఫోను రింగవుతోంది. కాని యెవ్వరూ ఎత్తడంలేదు" అన్నాడతను.

"ప్లీజ్! నా భార్య యింట్లో వుంది. రింగ్ చేసి చూడండి."

అతడు నంబరు తిప్పాడు. కోడ్ నంబరు తిప్పాక, మద్రాసులోని తనింట్లో ఫోన్ రింగవుతోంది. కాని యెవ్వరూ రిసీవర్ని తీయడంలేదు.

"ఆల్ రైట్, లీవిట్" అన్నాడు గోపాలం.

సోఫాలో కూర్చుని అతడు ఆలోచించసాగాడు. తన ఫోన్ రిపేరులో వుందేమో! ఇంత రాత్రివేళ సీత ఎక్కడకు వెళ్ళుంటుంది? ఇంట్లో ఒంటరిగా కూర్చోడం బోర్ కొట్టి పక్కనున్న మాలతి యింటికి వెళ్ళి వుంటుందా?

మాలతీ, సీతా బాగా స్నేహితులు. మాలతి గంటల తరబడి తనింట్లో కూర్చోడం అతడికి తెలుసు. అతడు తన డైరీ తీసి చూశాడు.

మాలతి భర్త అడ్వొకేట్ రామాచారి. అతడి టెలి

ఫోన్ నంబరు కనిపించింది. గోపాలం ఆపరేటర్‌తో చెప్పాడు ఆ నంబరు కోసం ప్రయత్నించమని.

"అలాగే సార్" అన్నాడతను

కాస్సేపట్లో ఫోన్ మ్రోగింది. అతడు ఆత్రంగా రిసీవర్ ఎత్తాడు.

"హలో రామాచారి హియర్!"

"నేను గోపాలం, సీత భర్తని. జోలార్ పేట నుంచి మాట్లాడుతున్నాను. మా యింటికి ఫోన్ చేస్తే ఎవ్వరూ రిసీవర్ తీయడంలేదు. మిమ్మల్ని లేపినందుకు క్షమించి నా భార్య యేమయిందో చూసి చెప్తారా?"

"వుండండి."

మూడు నిమిషాల తర్వాత రామాచారి తిరిగివచ్చాడు.

"మీ యింటికి తాళం వేసివుంది. ఇంట్లో యెవ్వరూ లేరు. గట్టిగా పిల్చి కూడా చూశాను" అన్నాడతను.

"ఆశ్చర్యంగా వుంది" అన్నాడు గోపాలం.

"ఆమె ఎక్కడకు వెళ్ళుంటుంది?"

"నాకు తెలియదు. ఆమె మీ యింటికి తప్ప మరెక్కడికీ వెళ్ళదు. థాంక్స్. నేను తెలుసుకుంటానులెండి, గుడ్‌నైట్" అని గోపాలం రిసీవర్ పెట్టేశాడు.

మూడు దాటిందాకా అతడు గదిలో పచార్లు చేస్తూ, పరుపుమీద యిటూ అటూ దొర్లుతూ వుండిపోయాడు. నిద్ర రావడంలేదు. సీత యేమైందో తెలిస్తేగాని తన మనస్సుకు శాంతి లభించదు.

అప్పుడతనికి గుర్తుకొచ్చింది. సీత మేనత్త కూతురికి మద్రాస్ ఎర్‌పోర్టులో పనిచేసే ఒక యువకుడితో పెళ్ళయింది. ఆమె భర్తతోసహా ఒకసారి యింటికి వచ్చినట్లూ, తన్ని వాళ్ళ యింటికి రమ్మన్నట్లూ సీత

అతడితో చెప్పింది.

సీత వాళ్ళ యింటికెళ్ళిందేమో! అతడి యిల్లు మీనంబాకంలో వుంది. వాళ్ళ పేర్లు గోపాలానికి తెలియవు. వాళ్ళ యింటి అడ్రెసు తెలియదు. ఆమె అక్కడుందో లేదో ఎలా కనుక్కోడం?

మరో ఆలోచన అతడి మెదడులో తలెత్తింది.

"వెళ్ళగానే ఫోన్ చేయండి" అందామె తనతో.

తను తప్పక ఫోన్ చేస్తాడని ఆమెకు తెలుసు. తనతో ఫోన్ చేయమని చెప్పి ఆమె ఎక్కడికో వెళ్ళడం విరుద్ధంగా వుంది.

ఆలోచనలో తెల్లారిపోయింది. అతడు గదిలోంచి బయటకొచ్చి, తలుపు మూసి తాళం వేశాడు.

తను వెంటనే మద్రాసు వెళ్ళి ఏం జరిగిందో తెలుసుకోవాలి. సీత క్షేమంగా వుందని తెలిస్తేగాని తను యే పనీ చేయలేడు!

హోటల్ నడవమ్మట అతడు నడుస్తున్నాడు. తటాలున 6 నంబరు గదిలోంచి దేవరాజు రూపం అతడి ముందు ప్రత్యక్షమైంది.

పొద్దుటే యీ రాక్షసుడు తన కెదురైనందుకు గోపాలం లోలోపల విచారించాడు.

"మా బిల్స్ మీరు యింకా పాస్ చేయలేదు. పది లక్షలు పైన ఇరుక్కుపోయింది. మీరొస్తారని కనుక్కొని యిక్కడ గది తీసుకొని వుంటున్నాను" అన్నాడతను.

వేలికొక ఉంగరం, నల్లటి శరీరం, గిరిజాల జుత్తు, పంచ, ఖద్దర్ జుబ్బా. నుదురుమీద విభూది, అచ్చంగా అతడు పిశాచంలాగే వుంటాడు. ఫ్యాక్టరీ బిల్డింగ్స్, స్టాఫ్ క్వార్టర్స్ కట్టించే కంట్రాక్టర్ అతను! లొంద

రగా పని ముగించి డబ్బు చేసుకోవాలని అతడి ఆరాటం.

"మీ బిల్స్ నేను పాస్ చేయనని చెప్పానుగా! మీరు సబ్ స్టేండర్డ్ సిమెంట్ కొన్నారు. అంతా మోసం!" అన్నాడు గోపాలం.

"పుట్టావులే పెద్ద ధర్మరాజులాగ! నా బిల్స్ నువ్వు పాస్ చెయ్యకపోతే నీ ఎమ్.డి. పాస్ చేస్తాడు. చూస్తాను యెలా ఆపుతావో!" అన్నాడతను కోపంగా.

అతడితో పోరాడ్డం యిష్టంలేక గోపాలం బయటకు వడివడిగా నడిచాడు.

4

గోపాలం జాగారం చేస్తున్న రాత్రి ఇన్స్పెక్టర్ శివన్ యింట్లోని టెలిఫోన్ మ్రోగింది. అతడి భార్య గోమతి రిసీవర్ ఎత్తి, "హలో!" అంది.

"పోలీస్ స్టేషన్ నుంచమ్మా. అయ్యగారితో మాట్లాడాలి" అన్నాడు హెడ్ కానిస్టేబులు అరవిందం.

"ఆయన సూపర్ మేన్ కాదు, మామూలు మనిషి. గాఢ నిద్రలో వున్నారు" అందామె.

"ఆయన్ని లేపాలమ్మా."

"లేపితే నన్ను వాయించుతారు."

"లేపకపోతే నన్ను తంతారమ్మా. ఇదొక హత్య కేసు."

"వుండు లేపుతాను."

భర్తను ఆమె తట్టి లేపింది.

"నన్ను పడుకోనివ్వవు! చంపుకు తింటావు!" అరిచాడతను విసుగ్గా.

"ఏదో శవం దొరికిందట!" అరిచిందామె.

అతను తృళ్ళిపడ్డూ లేచాడు. రిసీవర్ అందుకున్నాడు.

"హలో, యిన్‌స్పెక్టర్ శివన్!" అన్నాడు.

"నేను సార్ హెడ్‌ని."

"ఎవరు చచ్చారు?"

"రైల్వే స్టేషన్‌లో నల్లటి క్ర పెట్టె దొరికింది, సార్. నేను వెళ్ళి చూశాను. పెట్లో ఆడదాని శవం వుంది. మీరు స్టేషన్‌కి రావాలి."

"ఎవరామె?"

"పేరు తెలియదు సార్."

"డాక్టర్ సుందరంకి ఫోన్ చేసి రమ్మను. నువ్వు మరో యిద్దరితో రైల్వేస్టేషన్‌కిరా. నేను అక్కడికొస్తున్నాను" అన్నాడు యిన్‌స్పెక్టర్.

"యస్సార్" అన్నాడు హెడ్.

జీప్‌లో యిన్‌స్పెక్టర్ శివన్ రైల్వేస్టేషన్‌కు చేరుకున్నాడు. హెడ్ కానిస్టేబులు అరవిందం అతడికి శల్యూట్ యిచ్చాడు.

"పద!" అన్నాడు యిన్‌స్పెక్టర్.

ఐదడుగులు పొడుగున్న నల్లటి క్ర పెట్టె తెరచి వుంది. కాఫిన్‌లా వుందది. లోపల ఒక స్త్రీ శాశ్వత నిద్రలో వుంది. ఆమె శరీరం రంగు మారింది. ఆమె ముఖంలో ఏదో బాధ గోచరిస్తోంది.

"ఈ పెట్టె ప్లాట్‌ఫాంమీద దొరికిందా?" ఇన్‌స్పెక్టర్ అడిగాడు.

"జోలార్‌పేట ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో వచ్చింది. ఎవ్వరూ ఈ పెట్టెను తీసుకుపోలేదు. అనుమానం వచ్చి కిందకు దింపారు. తాళం పగలగొట్టి చూస్తే ఈమె శవం వుంది" అన్నాడు హెడ్.

"ఎవరికొచ్చింది అనుమానం?"

"రైల్వే కానిస్టేబుల్ శేల్వానికి. స్టేషన్ మాస్టర్ సమక్షంలో పెట్టెను అతడు తెరిచాడు. శవాన్ని చూసి మనకు ఫోన్ చేశాడు. వెంటనే నేనొచ్చి చూశాను. మీకు ఫోన్ చేశాను."

"గుడ్" అన్నాడు యిన్‌స్పెక్టర్ శివన్.

ప్లాట్‌ఫామ్‌మీద కొందరు మనుషులు గుమిగూడారు. శవాన్ని గురించి అందరూ మాట్లాడుకుంటున్నారు.

స్టేషన్ లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. పోలీస్ డాక్టర్ సుందరం వచ్చాడు. శవాన్ని పరీక్షించాడు.

"ప్లీజ్, శవం దగ్గరగా ఎవ్వరూ రాకండి. ప్రమాదకరమైన ఎమ్.ఐ.సి. గాస్ పీల్చి ఈమె మరణించిందని నా అనుమానం" అన్నాడు డాక్టర్ సుందరం.

"ఎమ్.ఐ.సి. గాస్ అంటే?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"మిథిల్ ఐసో సైనేట్ గాస్! ఈ మధ్య భోపాల్ పట్నంలో వుండే పెస్టిసైడ్ ఫ్యాక్టరీ నుంచి యీ గాస్ బయటకు లీకయింది. కొన్ని వేలమంది లీకయిన గాస్ పీల్చి మరణించారు" అన్నాడు డాక్టర్ సుందరం.

మరికొన్ని పరీక్షలు సాగించి డాక్టర్ సుందరం ఇన్‌స్పెక్టర్ వంక చూశాడు.

"ఈమె నిన్న సాయంత్రం మరణించి వుండాలి."

"ఎన్నింటికి?"

"సరైన టైము చెప్పలేను. నాలుగు, ఐదు మధ్య."

ఇన్‌స్పెక్టర్ శవంవైపు మళ్లా చూశాడు. ఆమె మెళ్ళో బంగారం గొలుసుంది. మంగళసూత్రాలున్నాయి. చేతులకు గోల్డు బాంగిల్సు వున్నాయి. డబ్బుకోసం ఈ హత్య జరగలేదని స్పష్టమవుతోంది.

"ఇన్‌స్పెక్టర్, ఈ శవాన్ని పోస్టుమార్టమ్‌కి మద్రాసు

జనరల్ హాస్పిటల్‌కి పంపడం మంచిదని నా అభి ప్రాయం. గాస్ మాస్కు ధరించి శవ పరీక్ష చేయాలి" అన్నాడు డాక్టర్ సుందరం.

"అలాగే చేయించుతాను" అన్నాడు యిన్‌స్పెక్టర్ శివన్.

శవం ఫోటోలు తీశారు. కర్రపెట్టె వున్న కంపార్టు మెంటును యిన్‌స్పెక్టర్ శివన్ పరీక్షించి వచ్చాడు. పైడులో వున్న పట్టాలమీద వుంది జోలార్ పేట ఎక్స్‌ప్రెస్. టార్చి కాంతిలో యిన్‌స్పెక్టర్ శివన్ సీటు కింద వెతికాడు.

ఉపయోగించేదేమీ దొరకలేదు. సిగరెట్ పీకలు కాల్చి పారేసిన బీడీలు దొరికాయి. అందరూ ప్లాట్ ఫాంమీదకు తిరిగి వచ్చారు.

శవంమీదున్న దుస్తులు, నగల ఇన్‌వెంటరీ తయారు చేశాడు యిన్‌స్పెక్టర్ శివన్. స్టేషన్‌మాస్టరు మరో వ్యక్తి సంతకాలు పెట్టారు.

కర్రపెట్టెను మూసేశారు.

"మద్రాసుకు శవాన్ని వెంటనే పంపిస్తాను" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ శివన్ పక్కనున్న డాక్టర్ సుందరంతో.

ఇద్దరు కాన్‌స్టేబుళ్ళను అక్కడ కాపలా వుంచి ఇన్‌స్పెక్టర్ శివన్ తన జీపువైపు నడిచాడు. డాక్టర్ సుందరం అతడి స్కూటర్ మీద వెళ్ళిపోయాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ శివన్ జీపులో కూర్చున్నాడు. డ్రయివర్ సీటులో వున్న హెడ్ కాన్‌స్టేబుల్‌తో స్టేషన్‌కి పదమని చెప్పాడు.

హెడ్ కాన్‌స్టేబుల్ అరవిందం జీప్‌ను పోనిచ్చాడు.

"సంవత్సరం తర్వాత మన చేతుల్లోకి ఈ మర్డర్ కేసు వచ్చింది సార్" అన్నాడు హెడ్.

5

పోలీసుస్టేషన్ వ వెళ్ళగానే తన కుర్చీలో కూర్చుని, ఒకసారి ఆవులించి, యిన్స్పెక్టర్ శివన్ హెడ్ కాన్ స్టేబుల్ వంక చూశాడు.

"హాట్ టీ చేయించి పట్రా" అన్నాడతను.

"అలాగే సార్" అని హెడ్ వెళ్ళిపోయాడు.

సంవత్సరం తర్వాత ఒక మర్డర్ కేసు తనకు చిక్కింది. తనే స్వయంగా దర్యాప్తుచేసి హంతకుడిని పట్టుకోవాలి.

సంవత్సరం క్రితం తను సబ్ఇన్స్పెక్టర్గా ఒక హత్యకేసులో పనిచేసి అఖండ విజయాన్ని సాధించాడు. దానితో సర్కిల్ ఇన్స్పెక్టర్గా ప్రమోషన్ పొందాడు.

హెడ్ హాట్ టీ తెచ్చాడు. ఇన్స్పెక్టర్ శివన్ విస్కీ తాగినట్లు టీ మెల్లిగా తాగాడు. టెలిఫోన్ మ్రోగింది.

"హలో!" అన్నాడతను.

"నేను గోమతిని."

"నిద్రపోలేదా?"

"ఆ శవం గురించే ఆలోచిస్తున్నాను. నాకు భయంగా వుంది. మీ పనింకా పూర్తికాలేదూ?"

"చెయ్యవలసింది చెరువంత వుంది" అన్నాడతను.

"ఎప్పుడొస్తారు?"

"హాయిగా నిద్రపో. ఈసారి నేను నిన్ను లేపుతాలే!" అన్నాడతను నవ్వుతూ.

"పోలీసు ఇన్స్పెక్టర్ పెళ్ళాన్ని ఎందుకయ్యానో!"

అని ఆమె రిసీవర్ పెట్టేసింది.

ఇన్‌స్పెక్టర్ శివన్ గంభీరంగా నవ్వాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ శివన్ హెడ్ వైపు చూశాడు.

"పొద్దుట ఐదింటికి ఎక్స్‌ప్రెస్ బయల్దేరుతుంది. నేను మద్రాసు వెళ్ళివస్తాను. ఈ శవం మద్రాసు నుంచి వచ్చిందని నా నమ్మకం. అందువలన అక్కడ నుంచి నరుక్కురాడం మంచిది. శవాన్ని అదే పెట్టెలో నేను మద్రాసు తీసుకు వెళ్తాను. ఒక కానిస్టేబుల్ నాతో వస్తే చాలు" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"మంచిది సార్" అన్నాడు అరవిందం.

"నేను లేని సమయంలో అంతా సబ్‌ఇన్‌స్పెక్టర్ తిలక్ యిక్కడ చూసుకుంటాడు. అతడికి ఫోన్ చేసి చెప్తాను."

హెడ్ తల ఆడించాడు.

"శవం ఫోటోల ప్రింట్లు నాకు కొన్ని కావాలి" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"తెల్లారితేగాని స్టూడియోలు తెరవరు సార్!" అన్నాడు హెడ్.

హెడ్ వైపు చురచుర చూశాడు శివన్.

"పోలీసు ఫోటోగ్రాఫర్ రాజా యింటికి కబుర్లు. వెంటనే ప్రింట్లు కావాలని చెప్పు. నేను ట్రెయిన్ ఎక్కేలోపల ప్రింట్లు నా బాగ్‌లో వుండాలి. లేకపోతే యేమవుతుందో నీకు తెలుసుగా!"

"తెలుసు సార్! మీరు అన్నప్రకారం జరగకపోతే వీరభద్రుడే పోతారు మీరు!" అన్నాడు హెడ్.

"టైమ్ వృధా చెయ్యకు! ప్రొసీడ్!" అరిచాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ శివన్.

హెడ్ కానిస్టేబుల్ వేగంగా అక్కడినుంచి కదిలాడు.

6

స్టేషన్‌లో ఎక్స్‌ప్రెస్ నుంచి దిగి గోపాలం ఆటోలో తన యింటికి చేరుకున్నాడు. గేటు తెరుచుకొని లోపలకు వెళ్లాడు.

ముందు తలుపుకు వేసిన తాళం కొట్టొచ్చినట్లు కనిపిస్తోంది!

తన భార్య సీత యింకా తిరిగి రాలేదు. ఆమె యేమైంది? యెక్కడికి వెళ్ళింది? అతడి గుండె దడదడలాడోంది.

పనిమనిషి జీవన్ యేమయ్యాడు? యెందుకు పనికి రాలేదు?

పక్కింటి మాలతి, అడ్వకేట్ రామాచారి భార్య, అతడివైపు వరండాలో నిలబడి చూసింది.

"ఆమె యేమైందో తెలియలేదా?"

"లేదు" అన్నాడతను.

"మా యింటికి రండి. గాభరా పడకండి. ఆమె యెక్కడికో వెళ్ళుంటుంది" అందామె.

గోపాలం జీవచ్ఛవంలా ఆమె యింటికి వెళ్ళాడు. హాల్లోని సోఫాలో అతడు కూర్చున్నాడు.

"ఎప్పుడూ యిలా జరగలేదు. జోలార్ పేట వెళ్ళి అక్కడ వుండలేక, పని మానుకొని యిలా తిరిగొచ్చాను. నా సీత యేమైందో!" విచారవదనంతో అన్నాడతను.

"అదే నాకు ఆశ్చర్యంగా వుంది. మీనంబాకంలో, ఆమె మేనత్త కూతురుందిగా! అక్కడకు వెళ్ళిందేమో!"

"ఆమె అడ్రెసు నాకు తెలియదు."

"క్రిందటిసారి సీత తన మేనత్త కూతురు కాంతని యిక్కడకు తీసుకొచ్చింది. కాంత ఆమె భర్త కిరణ్ యిక్కడ చాలా సేపు వున్నారు. వాళ్ళ అడ్రెసు నాకిచ్చారు. నన్ను వాళ్ళింటికి రమ్మన్నారు" అంది మాలతి.

"రక్షించారు. ఆ అడ్రెసు నా కివ్వండి. వెళ్ళి చూస్తాను" అన్నాడు గోపాలం.

ఆమె లోపలకు వెళ్ళి కాఫీ తెచ్చి అతడికిచ్చింది. ఒక చీటీమీద అడ్రెసు రాసి యిచ్చింది. కాఫీని అతడు వేగంగా తాగి సోఫాలోంచి లేచాడు.

"అక్కడ్నుంచి వెళ్ళొస్తాను. సీత అక్కడ వుంటుందని ఆశిస్తున్నాను" అని బయటకు కదిలాడతను.

ఆమె వరండామీదకు వెళ్ళింది.

"ఏం తెలిసినా నాకు చెప్పండి. సీత చాలా మంచిది ఇద్దరం కలసి ఎన్నో సినిమాలకు వెళ్ళాం" అందామె.

అతడు రోడ్డమ్మట నడవసాగాడు. సూర్యుడు ప్రకాశిస్తున్నాడు. చలికాలం అయినా వేడిగా వుంది. తను మీనంబాకం తొందరగా వెళ్ళాలి!

కొంచెం దూరం వెళ్ళాక ఆటో దొరికింది.

"మీనంబాకం పద!"

"వెళ్ళి తిరిగి రావాలా?" అడిగాడు డ్రయివర్.

"అవును" అన్నాడు గోపాలం.

"60 రూపాయిలు యివ్వండి!"

"ఇస్తాను పద!" అన్నాడతను నిస్సహాయంగా.

ఆటో రోడ్డమ్మట దూసుకుపోతోంది. వెనుక కూర్చున్న గోపాలం నిద్రలోకి జారిపోయాడు.

నలభై నిమిషాలపాటు ఆటో వెళ్తూనే వుంది.

"సార్. ఎక్కడకి?" అర్చాడు డ్రయివర్.

వులిక్కిపడ్తూ అతడు లేచాడు. డ్రయివర్ ఆటోని ఆపాడు.

"ఎక్కడి కెళ్ళాలో చెప్పండి."

గోపాలం చీటీ చూశాడు.

"రామరత్నం స్ట్రీట్! నంబరు 11."

డ్రయివర్ ఎడంవైపుకు తిప్పి ఆటోను పోనిచ్చాడు. గోపాలం వుషారుగా యిళ్ళవైపు చూస్తున్నాడు.

"కుడివైపుకు తిరుగు, ఆ వీధి!" అన్నాడు గోపాలం.

చిన్న యింటిముందు ఆటో ఆగింది. అతడు దిగాడు. పిట్టగేటు తోసుకొని లోపలకు వెళ్ళాడు. ముందు తలుపు మూసి వుంది. తలుపుమీద తట్టాడు.

"ఎవరు?" అందో యువతి.

"నేను గోపాలం, సీత భర్తని" అన్నాడతను.

తలుపు తెరవబడింది. ఒక యువతి అతడివైపు నవ్వుతూ చూసింది.

"రండి" అందామె.

అతడు చిన్న గదిలోకి నడిచాడు. ఆమె కూర్చొమంది. సీత అక్కడుంటే తన కంఠం విని పరుగెత్తుకొచ్చేది! సీత అక్కడ లేదని గోడలుకూడా చెప్తున్నాయి!

అతడు వెనుదిరిగాడు.

"కాఫీ తెస్తాను, వుండండి."

"వద్దమ్మా, సీత యిక్కడకు వచ్చిందేమో అనుకున్నాను" అన్నాడతను, నీళ్ళతో నిండిన కళ్ళతో.

"సీత ఏమైంది?" అడిగిందామె ఖంగారుగా.

"అదే లక్షరూపాయిల ప్రశ్న!" అన్నాడతను.

ఆమె చెప్పకుండానే అతడు కుర్చీలో కూలిపోయాడు.

అతడి కళ్ళమ్మట నీళ్ళు జలజల రాలాయి.

అతడిని చూసి ఆమె కళ్ళు తుడుచుకుంది.

"ఏర్ పోర్టులో కిరణ్ వుంటారు. ఆయన్ని కలవండి. యిద్దరూ ఆమెకోసం వెతకొచ్చు" అందామె.

అతడామెవైపు సూటిగా చూశాడు.

"చెల్లీ, నీ చేత్తో మంచినీళ్ళు యియ్యమ్మా" అన్నాడు.

లోపలకు వెళ్ళి గ్లాసులో నీళ్ళు తెచ్చి ఇచ్చిందామె. అతడు సగం నీళ్ళను తాగేశాడు. కొన్ని నీళ్ళను మొహం మీద జల్లుకున్నాడు. గ్లాసును కిందపెట్టి కుర్చీలోంచి లేచాడు.

"వెళ్తానమ్మా" అని బయటకు కదిలాడు.

వెళ్ళి ఆటోలో కూర్చున్నాడు. డ్రయివర్ ఆటోను పోనిచ్చాడు. రోడ్డు కిరువైపులా అతడు చూస్తున్నాడు, సీత కోసం!

"ఆగు!" అరిచాడతను.

డ్రయివర్ ఆటోను ఆపాడు.

"ఆ వైన్ షాపులోకి వెళ్ళి మెక్డోవల్ బ్రాందీ రెండు ఫుల్ బుడ్డీలు పట్రా" అని డ్రయివర్ కి రెండు వందరూపాయిల నోట్లు యిచ్చాడు.

బుడ్డీలతో డ్రయివర్ తిరిగివచ్చాడు. బుడ్డీలను, చిల్లరను తీసుకున్నాడతను.

"మా యింటికి పద" అన్నాడతను.

"మీ యిల్లు యెక్కడ సార్?"

"మొదట నేను ఈ ఆటో యెక్కిన ప్రాంతంలోనే" అన్నాడతను.

డ్రయివర్ ఆటోను పోనిచ్చాడు.

7

ఇంటి తాళం పగలగొట్టి అతను లోపలకు వెళ్లాడు. గదులన్నీ తిరిగిచూశాడు. పడగ్గదిలో నిలబడి పరుపువైపు చూశాడు.

దుప్పటి సీట్‌గా పరుపుపైన పరచి వుంది. ఎవ్వరూ పడుకున్న సూచనలు లేవు. క్రితం రాత్రి సీత ఈ పరుపు మీద పడుకోలేదు!

వాళ్ళ సంసారం హాయిగా సాగుతోంది. తనూ, తన భార్య యెంతో అన్యోన్యంగా బతుకుతున్నారు. ఆ పరిస్థితుల్లో తనని విడిచి ఆమె యెందుకు వెళ్ళిపోతుంది?

ఆనాటి రామాయణం అతడి మెదడులో రీల్స్‌లా తిరిగింది. యే రాక్షసుడో తన సీతను యెత్తుకుపోయి వుండాలి! తను వెళ్ళి ఆ రాక్షసుడిని వధించి ఆమెను కాపాడాలి!

పెళ్ళినాటి ఫోటోవైపు అతడు కన్నీళ్ళతో చూశాడు. ఆమెను తనకూడా తీసుకుపోవలసింది. నక్క లకూ కుక్కలకూ ఆమెను వదిలేసి తను వెళ్ళిపోయాడు. అతడు ఏడుస్తూ పరుపుమీద వాలాడు.

సీత లేని యీ లోకంలో తనుండలేడు! మెక్డోవల్ బ్రాందీ బుడ్డీ తెర్చాడతను. గ్లాసులో పోసుకొని, నీళ్ళు కలిపి గడగడ తాగేశాడు.

గొంతు కాలిపోయినట్లనిపించింది.

ఎక్కువగా నీళ్ళు కలపాలి!

ఈసారి బ్రాందీలో అతడు నీళ్ళు ఎక్కువగా పోసి తాగేశాడు. అలా తాగుతూనే వున్నాడు.

టెలిఫోన్ మ్రోగింది.

"హాలో!" అన్నాడతను.

"గోపాలం!" అందో కంఠం.

"ఏ నే."

"కంట్రాక్టర్ దేవరాజుని. నీ వెనక నే మద్రాసు వచ్చాను. మీ ఎమ్.డి. దగ్గరకు వెళ్తున్నాను."

"వెళ్ళండి."

"అంతేనా, ఎంత పొగరు!" అరిచాడు దేవరాజు.

"మాటలు సరిగ్గా రానివ్వండి!"

"ఏం చేస్తావేంటి? నా నలభై యేళ్ళ కాంట్రాక్టుల జీవితంలో నీలాటివాళ్ళను చాలామందిని చూశాను. నీలాటి దోమల్ని, ఈగల్ని నేను లెక్క చేయను. నలిపి పారేస్తాను."

"నలిపేయండి! తావలిస్తే చంపేయండి!" అని గోపాలం పిచ్చిగా అరిచాడు.

"విషవలయంలో యిరుక్కుపోయావు. నాకు అడ్డొస్తే అలాగే బాధపడ్తావు" అని దేవరాజు రిసీవర్ పట్టేశాడు.

గోపాలం నిషాలో పిడికిలి బిగించాడు. తన భార్యను ఈ నరరూప రాక్షసుడు ఎత్తుకుపోయి, యెక్కడో దాచాడా?

అతడు మళ్ళా బ్రాందీ తాగాడు. సిగరెట్ వెలిగించాడు.

"సీతా, నువ్వు ఎక్కడున్నా నేను నీ దగ్గరకు చేరుకుంటాను" అన్నాడతను గంభీరంగా.

తప్ప తాగి గోపాలం నిద్రపోయాడు. మర్నాడు పొద్దుట అతడికి తెలివి వచ్చింది.

ఏదో అతడి తలను పట్టినట్లుంది. హేంగోవర్! ఎవరో పిలిస్తే అతడు వీధి తలుపు తెర్చాడు. వరండామీద దిన

పత్రిక పడుంది.

హాల్లో కూర్చుని అతడు దినపత్రికను చూడసాగాడు. ఏదో ఫోటో చూసి అతడు వులిక్కిపడ్డాడు. సీత ఫోటో! ఫోటో కింద యిలా రాసి వుంది. "ఈమె ఎవరో మీకు తెలుసా? తెలిస్తే వెంటనే మాకు టెలిఫోన్ చేయండి."

కింద ఒక టెలిఫోన్ నంబరు పెద్ద అక్షరాల్లో ఈయబడింది. అతడు టెలిఫోన్ దగ్గరకు నడిచాడు. రసీవరెత్తి ఆ నంబరు తిప్పాడు.

"హలో, ఇన్‌స్పెక్టర్ శివన్!" అందో కంఠం అటువైపునుంచి.

"ఇన్‌స్పెక్టర్, ఆమె నాకు తెలుసు" అన్నాడు గోపాలం.

"మీకు ఏమవుతుంది."

"నా భార్య సీత."

"మీరెక్కడున్నారు?"

గోపాలం అడ్రెసు చెప్పాడు.

"మీరు ఎక్కడకీ వెళ్ళకండి. అక్కడే వుండండి. ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్, నేనూ వస్తున్నాం."

"సీత ఫోటోలో అదోలా వుంది. ఆమెకు యాక్సిడెంట్ అయిందా?" అడిగాడు గోపాలం.

అటువైపు రిసీవర్ పెట్టేశారని గోపాలం వెంటనే గ్రహించాడు.

8

గోపాలం పదేపదే పేపర్లోని సీత ఫోటోకేసి చూశాడు. కళ్ళు మూసి వున్నాయి. మొహంలో యేదో బాధ! ఆమె యాక్సిడెంట్‌లో యిరుక్కుని వుండాలి!

రెండు పోలీస్ జీపులు యింటిముందు ఆగాయి.

ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్, ఇన్‌స్పెక్టర్ శివన్ కిందకు దిగారు. వరండాలో నిలబడి వున్నాడు గోపాలం.

"మీరు మాతో రండి" అన్నాడు శివన్.

గోపాలం వాళ్ళవైపు కదిలాడు. ఒక కాన్‌స్టేబుల్‌ని ఇంటికి కాపలా వుండమన్నాడు యిన్‌స్పెక్టర్ నాయర్.

జీప్లలో వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు. జనరల్ హాస్పిటల్ కాంపౌండులో జీప్‌లు ఆగాయి. గోపాలం వాళ్ళ వెనకనే పెద్ద హాల్లోకి ప్రవేశించాడు.

హాల్లో ఎన్నో శవాలున్నాయి. ఒక బల్లముందు ఇన్‌స్పెక్టర్ శివన్ ఆగాడు. దుప్పటిని తీసేశాడు.

"చూడండి! మీ భార్య సీత ఈమేనా?" అడిగాడు యిన్‌స్పెక్టర్ శివన్.

ఆ ప్రశ్నకు జవాబు మరో విధంగా యిచ్చాడు గోపాలం. బల్లమీద వెల్లకిలాపడున్న ఆమెమీద ఏడుస్తూ వాలిపోయాడు.

"సీతా, నీ కీగతి ఎలా పట్టింది?" అని వెక్కి వెక్కి ఏడ్వసాగాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ అతడిని వెనక్కి లాగాడు. ఇన్‌స్పెక్టర్ శివన్ దుప్పటి కప్పేశాడు.

"పదండి, మీ యింటికి!" అన్నాడు శివన్.

పొడుగాటి నల్లటి పెట్టె బల్లకింద వుంది. దానివైపు గోపాలం ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

జీప్‌లు అతడి యింటివైపు దూసుకుపోయాయి. ఇంటి ముందు రోడ్డుమీద జీప్‌లు ఆగాయి. అందరూ కిందకు దిగారు.

ఇంటికి కాపలా వుంచిన కాన్‌స్టేబుల్ పక్కనే నాఖుదు జీవన్ నిలబడి వున్నాడు.

అందరూ ముందు హాల్లోకి వెళ్ళారు. ఇన్ స్పెక్టర్ నాయర్, గోపాలం పెద్ద సోఫాలో కూర్చున్నారు. ఇన్ స్పెక్టర్ శివన్ యిటూ, అటూ పచార్లు చేసి గోపాలం వైపు చూశాడు.

"జరిగినదంతా చెప్పండి" అన్నాడు శివన్.

"నేను ప్రేమించి సీతను పెళ్ళాడాను. యెంతో సుఖంగా మేం జీవిస్తున్నాం. నిన్న సాయంత్రం 3-30కి కంపెనీ కారు పంపింది. నేను నా సామానుతో సహా ఆఫీసుకు వెళ్ళాను. నాలుగింటికి ఆఫీసునుంచి సెంట్రల్ స్టేషన్ కి వెళ్ళాను. జోలార్ పేట వెళ్ళాను ఎక్స్ప్రెస్ లో."

"స్టేషన్ కి చాలా తొందరగా వెళ్ళారు!" అన్నాడు యిన్ స్పెక్టర్ శివన్.

"ఆఫీసు కారును వెనక్కు పంపేయాలి. అందుకని ముందుగా వెళ్ళవలసి వచ్చింది."

ఒక కానిస్టేబుల్ లోపలకొచ్చి యిన్ స్పెక్టర్ నాయర్ తో ఏదో చెప్పాడు. అతడు కానిస్టేబుల్ తో బయటకు వెళ్ళాడు.

"! నుంచి 5-25 దాకా స్టేషన్ లో వున్నారా?"

"వున్నాను."

"అంత సేపు ఏం చేశారు?"

"నా వెయిట్ చూసుకున్నాను. హిగిన్ బాదమ్స్ షాపులోని బుక్కులు, పత్రికలు చూస్తూ వున్నాను. ఈవినింగ్ డెయిలీ కొన్నాను. కాఫీ తాగాను."

ఇన్ స్పెక్టర్ శివన్ అతడివైపు సూటిగా చూశాడు.

"మీ భార్య అంటే మీకెంతో ప్రేమ. స్టేషన్ లో గంటపైన మీకే పనీ లేదు. ఇంటికి ఫోన్ చేసి ఆమెతో మాట్లాడారా?"

"మాట్లాడాలని ఒకసారి టెలిఫోన్ బూత్ లవైపు వెళ్ళాను. ఏ ఫోనూ ఖాళీగా లేదు."

ఇన్ స్పెక్టర్ నాయర్ వుషారుగా లోపలకు వచ్చాడు.

"స్టేషన్ నుంచి మీరు యింటికి తిరిగి వచ్చారా?" అడిగాడు నాయర్.

"రాలేదు" అన్నాడు గోపాలం.

ఇన్ స్పెక్టర్ నాయర్ విజిల్ వూదాడు. బయట కానిస్టేబుల్ పరుగెత్తుకొచ్చాడు.

"ఈ యింట్లో పనిచేసే నౌఖరు జీవన్ని లోపలకు రమ్మను."

కానిస్టేబుల్ నౌఖరు జీవన్ లోపలకొచ్చి చేతులు కట్టుకొని నుంచున్నాడు. ఇన్ స్పెక్టర్ నాయర్ అతడి వైపు చూశాడు.

"కంపెనీ కారులో వెళ్ళిపోయిన గోపాలంగారు మళ్ళా ఇంటికి తిరిగొచ్చారా?" ఇన్ స్పెక్టర్ నాయర్ అడిగాడు.

"ఆటోలో వచ్చారు సార్. ఆయన లోపలకు వెళ్ళి తలుపు మూసుకున్నారు. కొంతసేపయ్యాక ఆమె బయట కొచ్చి నన్ను పొమ్మన్నారు" అన్నాడు జీవన్.

"నువ్వు ఎక్కడకు పోయావు?"

"నేను బీడీ బంక్ దగ్గర నిలబడ్డాను. నల్లటి పెట్టె తెచ్చి ఆయన ఆటోలో పెట్టారు. ఆయన కూర్చున్నారు. ఆటో రోడ్డమ్మట దూసుకుపోయింది సార్" అన్నాడు జీవన్.

జీవన్ చెప్పినదంతా గోపాలం ఆశ్చర్యంతో వింటున్నాడు.

"తర్వాత ఏమైంది?"

"నేను ఈ యింటిముందు నుంచి పోతూ లోపలకు

చూశాను. బయట తాళం వేసుంది."

గోపాలం అతడివైపు చూశాడు.

"యూ డర్టీ లయ్యర్, అబద్ధాలు చెప్పావు! నిన్ను చిత్రవధ చెయ్యాలి" అర్చాడు గోపాలం.

"జీవన్ నువ్వు వెళ్ళిపో!" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్.

ఇన్‌స్పెక్టర్ శివన్ సూటిగా గోపాలం వైపు చూశాడు

"పొడుగాటి నల్లపెట్టెను మీరు చూశారా?" అడిగాడు యిన్‌స్పెక్టర్.

"చూశాను."

"ఎక్కడ?"

"జోలార్ పేట ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో, నేనున్న కంపార్టుమెంటులో. ఇద్దరు కూలీలు ఆ పెట్టెను తెచ్చి నా ముందు సీటుకింద పెట్టారు. ఆ పెట్టె నా కాళ్ళకు తగిలేది. ఆ పెట్టెలో నా భార్య సీత వుందని నేను ఊహించలేను. అకాలంగా మరణించిన సీత నా కాళ్ళముందున్న పెట్టెలో వుందని నాకు తెలియదు" అన్నాడతను ఏడుస్తూ.

"మీరు జోలార్ పేట వెళ్ళి యెందుకు వెంటనే తిరిగి వచ్చేశారు?" అడిగాడు యిన్‌స్పెక్టర్ శివన్.

"అక్కడి కెళ్ళగానే ఇండియా లాడ్జిలోని నా గది నుంచి యిక్కడకు ఫోన్ చేశాను. ఎవ్వరూ పలకలేదు. పక్కనున్న అడ్వకేటు రామచారికి ఫోన్ చేశాను. నా యింటికి తాళం వేసివుందని ఆయన చెప్పారు. నిన్న రాత్రి నేను నిద్రపోలేదు. సీత యేమయిందో అని గాబరాపడ్తూ యిలా వచ్చేశాను" అన్నాడు గోపాలం.

కొంచెం పక్కకు వెళ్ళి ఇన్ స్పెక్టర్ నాయర్, ఇన్ స్పెక్టర్ శివన్ ఏదో మాట్లాడుకున్నారు. ఇన్ స్పెక్టర్ నాయర్ బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

నిస్సహాయంగా సోఫాలో కూర్చున్న గోపాలం ఇన్ స్పెక్టర్ వైపు చూశాడు.

"ఇన్ స్పెక్టర్! జీవన్ చెప్పిన అబద్ధాలను నమ్మి మీరు నన్ను అనుమానిస్తున్నట్లు వున్నారు. అది నాకు మంచిదే. నన్ను అరెస్టు చేయండి! నన్ను ఉరితీసేయండి. అలాగైనా నేను ప్రాణసమానంగా భావించిన సీతకు దగ్గరవుతాను. యింతవరకూ చావంటే నేను భయపడే వాడిని. సీత పోయాక చావంటే వీసమెత్తు భయం కూడా లేదు" అన్నాడు గోపాలం, కన్నీళ్ళతో.

ఇన్ స్పెక్టర్ నాయర్ తిరిగి వచ్చాడు. ఇద్దరు ఇన్ స్పెక్టర్లూ వరండామీద గుసగుసలాడి హాల్లోకొచ్చారు.

ఇన్ స్పెక్టర్ శివన్ అతడి భుజంమీద చెయ్యివేశాడు.

"గోపాలంగారూ, మీరు చెప్పినదంతా నేను నమ్ముతున్నాను. ఇన్ స్పెక్టర్ నాయర్ పక్కనుండే రామాచారినీ, అతడి భార్యనూ కలుసుకొని వచ్చారు. మీ గురించి మంచే విన్నాం. కాని జీవన్ అలా యెందుకన్నాడు? అదంతా త్వరలో కనుక్కుంటాం" అన్నాడు శివన్.

గోపాలం మాట్లాడలేదు.

"అంతవరకూ మీరు యిల్లు వదిలి యెక్కడకూ వెళ్ళకండి" అన్నాడు యిన్ స్పెక్టర్ నాయర్.

అందరూ జీప్ లవైపు వెళ్ళారు. రెండు జీప్ లూ యింటి ముందునుంచి కదిలిపోయాయి.

గోపాలం ముందు తలుపు మూసి గడియలు బిగించాడు,

పడగ్గదిలోకి వెళ్లాడు. గ్లాసులో బ్రాందీ పోసుకొని గడ గడ తాగేశాడు.

ఇటువైన బతికుండడం దేవుడు తనకు విధించిన శిక్షేమో!

బ్రాందీ సేవిస్తూ గోపాలం సిగరెట్ పొగ పీల్చి వదులుతున్నాడు. ఏదో టార్చి కాంతిలా అతడి మెదడులో మెరిసింది.

"విపత్కాలయంలో యిరుక్కుపోయావు!"

"నీలాంటి ఈగల్నీ, దోమల్నీ నలిపి పారేస్తాను!"

దేవరాజు మాటలు అతడి చెవుల్లో ప్రతిధ్వనించాయి!

తనమీద కసితో, ఆ దుర్మార్గుడు, ఆ కిరాతకుడు యిదంతా చేయించాడా? జీవన్ చేత అబద్ధాలు అతడే చెప్పించాడా?

నిజాన్ని చంపి, అబద్ధాన్ని, అన్యాయాన్ని యేసు గెక్కించే దేవరాజు దుష్టకాండను ఈ లోకంలోని ప్రజలు ఎలా సహిస్తారు? ప్రజలు ఐక్యమై అటువంటి దుష్టులను నిర్మూలించాలి!

దేవరాజులాంటి వాళ్ళు వున్నంతకాలం ఈ దేశం పురోగమించదు. నిజాయితీపరులకు నిలువ నీడ వుండదు.

ఎవరో తలుపు తట్టారు. గోపాలం వెళ్ళి తలుపు తెర్చాడు. రామాచారి విచారవదనంతో లోపలకొచ్చాడు.

"కూర్చోండి" అన్నాడు గోపాలం.

"పొద్దుటనుంచీ మీరు ఏమీ తినలేదనిపిస్తోంది. మా యింటినుంచి మీకు భోజనం తెచ్చాను" అని ఒక కేరియర్ని అతడు సోఫా పక్కనే వుంచాడు.

"పోలీసు ఇన్స్పెక్టర్ మా యింటికొచ్చాడు. సీతకు సంభవించింది విని మాలతి షాకయిపోయింది. మీ గురించి

యిన్ స్పెక్టర్ తో మాట్లాడాను. మీ భార్యను చంపి, ఆ నేరాన్ని మీ మీద మోపడానికి యెవరో ప్రయత్ని స్తున్నారని నా నమ్మకం. త్వరలో నిజం బయటపడ్తుంది" అన్నాడు రామాచారి.

"రామాచారిగారూ, ఏది ఏమైనా నాకు బెంగలేదు. సీతా, నేను పదేళ్ళుగా హాయిగా, ఆనందంగా జీవించాం. ఈ జీవితంలో అది చాలు. ఇటుపైన నాకేమైనా ఫరవా లేదు. కాని అమాయకుల ప్రాణాలను తుడిచిపారేసే స్వార్థపరులను, నీతి నిజాయితీలను దగ్ధంచేసే దుష్టులను మనం ఏకమై ఎదిరించి ఓడించాలి" అన్నాడు గోపాలం.

"అందుకే ఈ కోర్టులూ అవీ పెట్టబడ్డాయి" అన్నాడు రామాచారి.

"ఈ లోకంలో మీలాటి మంచివాళ్ళు వున్నారు. రాక్షసులు వున్నారు. రాక్షసులను మనం కన్నీళ్ళతో జయించలేం. వాళ్ళను బెదిరించడానికి కమ్చీలు కావాలి" అన్నాడు గోపాలం.

రామాచారి కుర్చీలోంచి లేచాడు. అతడివైపు ఆప్యా యంగా చూశాడు.

"నేను వెళ్ళొస్తాను. ఏదో కాస్త తినండి. నే వెళ్ళి మాలతి తినేటట్లు చూస్తాను" అని అతడు వెళ్ళి పోయాడు.

గోపాలం టైము చూశాడు. ఐదు కావస్తోంది. ఇంకా చీకటి పడలేదు. అతడు పడకగదిలోకి వెళ్ళాడు. గ్లాసులో బ్రాందీ పోసుకొని, నీళ్ళు కలిపి తాగేశాడు.

నిషాలో వున్నాడతను. అతడి మెదడులో దేవరాజు, జీవన్ రూపాలు పదేపదే కనిపిస్తున్నాయి.

అతడు వంటగదిలోకి వెళ్ళాడు. అలమారులో వున్న

పదునైన కత్తిని గొంతుకేబులో పడేసుకున్నాడు.

ఆ కత్తిని అతడు కొని ఐదేళ్ళయింది. బటన్ నొక్కితే కత్తి బయటకొస్తుంది!

మరో గ్లాసు బ్రాందీ తాగి అతడు బయటకు నడిచాడు. తలుపును దగ్గరగా మూసి వుంచాడు.

"అన్నిటికంటే విలువైన సీతలేని ఆ యింటికి తాళం ఎందుకు?" అనుకున్నాడతను తనలో తాను.

అతడు రోడ్డుమీదకు నడిచాడు.

9

బీడీ బంక్ దగ్గర జీవన్ వున్నాడు. దూరంగా నిలబడి గోపాలం జీవన్ వైపు చూస్తున్నాడు.

జీవన్ రోడ్డమ్మట నడుస్తున్నాడు. వెనకనే వెళ్ళాడు గోపాలం. డ్రెయినేజ్ కాలువ వడ్డమ్మట వెళ్తున్నాడు జీవన్. వెనకనే వెళ్ళాడతను. జేబు రుమాలు తలమీద కప్పుకున్నాడు గోపాలం. జీవన్ తనని పోల్చుకూడదు.

ఒక చింత చెట్టుకింద కూర్చున్నాడు జీవన్. అతడు వేగంగా కదిలాడు. అక్కడ జనసంచారం అంతగాలేదు.

తటాలున అతడు జీవన్ ముందు నిలబడ్డాడు.

"మీరా?" అన్నాడు జీవన్.

"నేనే. భయపడ్తున్నావా?"

"నాకెందుకు భయం?" అన్నాడు జీవన్ లేస్తూ.

అమాంతంగా అతడిమీదకు దూకాడు గోపాలం. ఒక దెబ్బలో అతడి మెడ విరిగింది. జీవన్ అరుస్తూ కింద పడ్డాడు.

జేబులోని కత్తిని అతడు బయటకు తీసి బటన్ నొక్కాడు. మెరుస్తూ కత్తి పైకి వచ్చింది.

కత్తిని జీవన్ గొంతుమీద గోపాలం గుచ్చిపెట్టాడు.

"రాస్కెల్, నిజం చెప్పు!" అరిచాడు గోపాలం.

"నన్ను వదలండి సార్" అరిచాడు జీవన్.

"నేను మళ్ళా ఇంటికి ఆటోలో వచ్చానా?"

"రాలేదు సార్" అన్నాడు సార్.

"ఇన్ని అబద్ధాలు నిన్ను ఎవరు చెప్పమన్నారు?"

"ఆ మస్తాన్ గాడు సార్" అన్నాడు జీవన్.

"నీ కెంత యిచ్చాడు?"

"వెయ్యి రూపాయిలు."

"ఆ డబ్బు ఎక్కడుంది?"

"గుడిసెలో, నా తల్లి దగ్గర."

"నిన్న నేను వెళ్ళాక నా యింట్లో ఏం జరిగింది?" అడిగాడు గోపాలం.

"దేవరాజు గారు, మస్తాను మారు వేషాల్లో వచ్చారు. ఒక పెట్టెను మోసుకొచ్చారు. నేను పిలిస్తే అమ్మగారు తలుపు తీశారు. వాళ్ళిద్దరూ లోపలకు జొరబడి తలుపు మూశారు. తర్వాత పెట్టెను మోసుకొని వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు. ఇంటికి తాళం వేయమని నాతో చెప్పారు. నేను తాళం నొక్కి వెళ్ళిపోయాను. వాళ్ళ కారు కొంచెం దూరంలో ఆగి వుంది. నల్లటి పెట్టెను వాళ్ళు కారులో పెట్టి వెళ్ళిపోయారు" అన్నాడు జీవన్.

"ఇదంతా పోలీసులకు చెప్పగలవా?"

"చెప్తే ఆ మస్తాన్ గాడు నన్ను చంపేస్తాడు."

అతడివైపు గోపాలం సూటిగా చూశాడు.

"మా దేశ్యపైగా నా యింట్లో నౌకరుగా వుంటున్నావు. డబ్బుకోసం నా భార్య ప్రాణాన్ని అమ్మేశావు. నీకు శిక్ష ఏమిటి?"

"ఇటుపైన అలా చెయ్యను సార్. నన్ను వదిలేయండి"

అన్నాడు జీవన్.

"నిన్ను వదిలేస్తే మరెవరినైనా మోసగిస్తావు. నీలాంటి వాళ్ళు చావాలి!" అని గోపాలం పళ్ళు పటపట కొరికాడు.

కత్తి జీవన్ గొంతును చీల్చేసింది. కత్తి అతడి కడుపులోకి దిగింది. పేగులు బయటకొచ్చాయి.

డ్రెయినేజ్ కాలువలో మురికి నీళ్ళు ప్రవహిస్తున్నాయి. జీవన్ శవాన్ని అతడు కాలువలోకి తోసేశాడు.

బటన్ నొక్కాడు. కత్తి లోపలకు మాయమైంది. అతడు వెనుతిరిగి వేగంగా వెళ్ళిపోయాడు.

10

గోపాలం తన యింటికి చేరుకున్నాడు. రామాచారి తెచ్చిన కేరియర్ తెర్చి చూశాడు. రుచికరమైన పదార్థాలు!

కాని ఏదీ అతను తినదల్చుకోలేదు. సీతలా తనూ ఏమీ తినకుండా వుండాలి!

అతడు గ్లాసులో బ్రాందీ పోసుకొని నీళ్ళు కలిపాడు. క్షణంలో తాగేశాడు. టేబుల్ మీదున్న పెళ్ళి ఫోటో వైపు అతడు చూశాడు. ఆ ఫోటో వైపు చూస్తూనే వున్నాడు. కాలచక్రం పదేళ్ళు వెనక్కి తిరిగింది....

చక్కటి పడగ్గది. పట్టుచీర కట్టుకొని, సీత అప్సరసలా గదిలో కొచ్చింది. అతడామెవంక చూస్తూ వుండిపోయాడు.

పొడుగాటి జడలో మల్లెపూలు. నుదురుమీద చక్కటి తిలకం. కాటుక కళ్ళు. దానిమ్మగింజల్లా మెరుస్తూన్న పళ్ళు. ఎర్రటి పెదిమలు!

ఆ రాత్రి సరిగ్గా పన్నెండింటికి ఇద్దరూ ఏకమయ్యారు!

ఎన్నేళ్ళు దొర్లిపోయినా ఆ దృశ్యాన్ని అతడు మరువ లేదు.

"ఈ లోకంలో ఏదీ శాశ్వతంగా వుండదు! అంతా మిథ్య!" అనుకున్నాడతను.

గ్లాసులో బ్రాందీ పోసి తాగేశాడు. నీళ్ళు కలపడం మర్చిపోయాడు. గొంతు మండింది. మండనీ! కాలిపోనీ!

అతడు టైమ్ చూశాడు. ఏడు దాటింది. గదిలో లైటు వెలుగుతోంది. అతడు టెలిఫోన్ దగ్గరకు వెళ్ళాడు. రిసీవర్ ఎత్తి ఒక నంబరు తిప్పాడు.

"హలో, ఎవరు?" అందో కంఠం.

"నేను గోపాలం. దేవరాజు గారితో మాట్లాడాలి" అన్నాడతను.

"వుండండి!"

కొంతసేపయ్యాక దేవరాజు కంఠం అటువైపునుంచి వినబడింది.

"గోపాలం ఏం కావాలి? నేను దేవరాజునే" అన్నాడతను.

"మీ బిల్సు అన్నీ పాస్ చేస్తాను" అన్నాడతను.

"ఇది ముందుగానే చేసుండవలసింది."

"ఇప్పుడు పోయిందేమిటి?" అన్నాడతను.

"అవునులే. నీ భార్య పోయిందని విన్నాను. నీకు మళ్ళా వైభవంగా పెళ్ళి చేయిస్తాను. నీకు పెద్ద మేడ కట్టియిస్తాను. నా బిల్సు పాస్ చేస్తూ వుండు. అంతే నాకు కావాలి."

"మీరు చెప్పినట్లు చేస్తాను. ఇంతవరకూ నేను మూర్ఖుడిని. మీ విలువ తెల్సుకోలేకపోయాను" అన్నాడతను.

"గోపాలం, నువ్వు తొమ్మిదింటికిరా! నీకు పెద్ద

డిన్నర్ ఇస్తాను. స్కాచ్ విస్కీ తాగుదాం" అన్నాడు దేవరాజు.

"బ్రహ్మాండంగా వుంటుంది."

"సరిగ్గా 8-30కి కారు పంపుతాను. వచ్చేయి" అన్నాడు దేవరాజు.

"వచ్చేస్తాను" అన్నాడతను.

రిసీవర్ పెట్టేసి అతడు భార్య ఫోటోవైపు చూశాడు.

"సీతా, నీకు ద్రోహంచేసిన వాళ్ళతో నా అకౌంట్లు సెటిల్ చేసి ఆ తర్వాత నీ దగ్గరకు వస్తాను" అన్నాడతను.

పడగ్గదిలో అతడు తాగుతూ కూర్చున్నాడు. సిగరెట్ పీకలు గది నలువైపులా పడివున్నాయి. నిమిషాలు గడిచి పోతున్నాయి.

అతడు టైమ్ చూశాడు. 8-30 అయింది. బయట నుంచి కారు హారన్ మ్రోగింది. అతడు బయటకు వెళ్ళాడు. రోడ్డుమీదున్న కారువైపు చూశాడు.

"రండి, గోపాలంగారూ" అన్నాడు మస్తాన్, డ్రయివర్ సీటులోంచి.

గోపాలం కారు దగ్గరకు వెళ్ళాడు. మస్తాన్ తప్ప కారులో యెవ్వరూ లేరు. అతడు మస్తాన్ పక్కనే ముందు సీటుమీద కూర్చున్నాడు. మస్తాన్ కారును పోనిచ్చాడు.

"మీరు బాగా మారారని దేవరాజుగారు అన్నారు. మీ కోసం పెద్ద పార్టీని ఆయన ఇస్తున్నారు. పార్టీలో ఆయనా, మీరూ, నేనూ మాత్రం వుంటాం. మరెవ్వరూ రారు" అన్నాడు మస్తాన్.

"ఫైన్" అన్నాడు గోపాలం.

విశాలమైన కాంపౌండులో కారు ఆగింది. దేవరాజు భవనం చాలా పెద్దది. మస్తాన్ అతనిని బాత్రూమ్‌లోకి తీసుకు వెళ్ళాడు.

ఫ్లోరసెంటు లైట్లు ప్రకాశవంతంగా వెల్గుతున్నాయి. పెద్ద హాలు. ఎదురుగా మెరుస్తూన్న కౌంటరు. అద్దాల బీరువాలో ఎన్నో బుడ్డీలు వున్నాయి. ఏర్ కండిషండ్ బాత్రూమ్‌లో హాయిగా వుంది.

గోపాలం ఫోమ్ సోఫాలో కూర్చున్నాడు. "ఇప్పుడే వస్తాను" అని మస్తాన్ వెళ్ళిపోయాడు.

హాల్లో యెవ్వరూ లేరు. కాస్సేపట్లో దేవరాజు, మస్తాన్ వచ్చారు.

"బిల్స్ యిప్పుడే పాస్ చేస్తావా, తర్వాతా?" అడిగాడు దేవరాజు.

"తర్వాత! మీరేం చేయమన్నా చేస్తాను" అన్నాడు గోపాలం వినయంగా.

ఓల్డు పాల్ స్కాచ్ విస్కీ బాటిల్ని గోపాలం తెర్చాడు. మూడు గ్లాసుల్లో పోశాడు. మస్తాన్ సోడా పోసి ఐస్ క్యూబ్స్ వేశాడు.

"చియర్స్!" అంటూ వాళ్ళు తాగడం మొదలెట్టారు.

గంటపైగా వాళ్ళు తాగుతూనే వున్నారు. మస్తాన్ బాత్‌రూమ్‌కి వెళ్ళాడు. దేవరాజు ఒంటరిగా అతడి కెదురుగా కూర్చుని వున్నాడు.

గోపాలం లేచి బాత్‌రూమ్‌వైపు వెళ్ళాడు. మస్తాన్ వెళ్ళిన గది గడియను బయటనుంచి బిగించి అతడు తిరిగి వచ్చాడు. దేవరాజు వెనక్కి జరిగాడు. కత్తి తీసి బటన్ నొక్కాడు.

కత్తిని అతడి మెడమీద గుచ్చిపెట్టాడు.

"రాస్కెల్! నిజం చెప్పు! నా భార్య సీతను చంపించింది నువ్వేనా?" అర్చాడు గోపాలం.

"నాకు ద్రోహం చేస్తే చస్తావు!" అన్నాడు దేవరాజు.

"ఎవరు చస్తారో చూద్దాం" అన్నాడు గోపాలం.

కత్తి మెడలోకి దిగింది. రక్తం పైకి వస్తోంది. దేవరాజు బాధతో అరుస్తున్నాడు.

"దేవరాజు, అనేకమందిని మోసంచేసి నువ్వు కోట్లు గడించావు. కాని అవి నీతో రావు!" అర్చాడు గోపాలం.

"గోపాలం, నన్ను చంపకు! నీకు ఏం కావలసినా యిస్తాను" అన్నాడు దేవరాజు.

"నా భార్య సీతను యివ్వగలవా?" అడిగాడు గోపాలం.

"ఆమె నీ మూలంగానే చచ్చింది. నేను చెప్పినట్లు చేసుంటే ఆమె బతికే వుండేది" అన్నాడతను.

"ఆమె వెళ్ళిన చోటుకు నువ్వూ వెళ్ళాలి" అన్నాడు గోపాలం.

"మస్తాన్!" అర్చాడు దేవరాజు.

గోపాలం గంభీరంగా నవ్వాడు.

"మస్తాన్ రాలేడు. అతడు బాత్ రూమ్‌లో ఇరుక్కుపోయాడు" అన్నాడు గోపాలం.

"నన్ను రక్షించు!"

"ఎందుకు? మరి కొందరు అమాయకుల్ని నువ్వు చంపడానికా?"

"నువ్వు నాకు ద్రోహం చేస్తున్నావు!"

"నువ్వు ఎంతమందికి ద్రోహం చేశావో ఒకసారి ఆలోచించుకో?"

"నీ మూలంగా సీతను చంపవలసి వచ్చింది."

"ఆమెను ఎవరు చంపారు?"

"మస్తాన్ ఆమెకు ఎమ్. ఐ. సి. గాస్ యిచ్చాడు. ఆమె క్షణంలో మరణించింది."

"ఆ గాసు నీకెలా వచ్చింది?"

"శ్రీశైలంలో నాకో పెస్టిసైడ్ ఫ్యాక్టరీ వుంది. అక్కడినుంచి తెప్పించాను.

కత్తి దిగి దేవరాజు మెడ చీలుకుపోయింది. అతడి పొట్ట పగిలింది. పేగులు బైటకొచ్చాయి. దేవరాజు సోఫాలోంచి కిందపడ్డాడు.

గోపాలం బాత్ రూమ్ వైపు వెళ్లాడు. గడియను తీశాడు. మస్తాన్ తలుపును తెర్చాడు. అదే క్షణంలో అతడి కడుపులోకి గోపాలం కత్తి దిగిపోయింది.

మస్తాన్ అరుస్తూ ముందుకు పడ్డాడు. గోపాలం అతడిని అనేకచోట్ల కత్తితో పొడిచాడు. మస్తాన్ బాత్ రూమ్ ముందు చచ్చిపడున్నాడు.

గోపాలం బాత్రూమ్లోంచి బయటకు నడిచాడు. కిందకు దిగాడు. గేటు దాటి బయటకు చేరుకున్నాడు. ఆటో యెక్కి తన యింటివైపు వెళ్ళిపోయాడతను.

గోపాలం తన యింట్లో ప్రవేశించాడు. కాగితంమీద ఏదేదో రాశాడతను.

"సీతా, నీ దగ్గర కొస్తున్నా!" అన్నాడతను.

మరుక్షణంలో కత్తి అతడి గుండెల్లో దిగిపోయింది. కత్తిని పట్టుకున్న అతడి చేయి పక్కకు ఒరిగిపోయింది.

• • •

ఇన్ స్పెక్టర్ నాయర్, ఇన్ స్పెక్టర్ శివన్ గోపాలం యింటికి వెళ్ళారు.

గోపాలం నేలమీద చచ్చిపడున్నాడు. అతడి పక్కనే ఒక కాగితం పడుంది.

ఇన్ స్పెక్టర్ శివన్ ఆ కాగితాన్ని తీసి చదివాడు.

"ఇన్ స్పెక్టర్,

నన్ను ఎక్కడికీ వెళ్ళొద్దన్నారు. నా శరీరం యిక్కడే వుంది, మీకోసం. కాని నా ఆత్మ సీత ఆత్మతో కలిసిపోయింది."

అని రాశాడు గోపాలం.

—:అ యి పో యి ం ది:—